

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Η διαπρακτοσύνη του. Η συμβουλή του προς τον Κάιζερ, που έληξε άληθινη. Η εκτίμησις του βασιλέως Γεωργίου προς τον Θεοτόκη. Ο Θεοτόκης μενομήχας. Πώς επροχώρησε τους Βουλγαρούς απευθείας στο Παρίσι, γιατί έβρισκε την Έλλάδα. Όπου οι Βουλγαροί τα χάνουν, κτλ. κτλ.

μόνα λόγια που μπόρεσε να φιθουρίσει, ήταν: —Είμαι... είμαι πολύ ευχαριστημένος επειδή σάς ξαναβλέπω, δεσποινίς...

Οι άναγνώσται μας θα ξέρουν βέβαια ότι κάθε έρωτευμένο, μόλις βρεθεί μπρός στη γυναίκα που αγαπά, γίνεται άπελιπτασία κούτος...

Η Ρόζα, η οποία ήταν τώρα μία εύθυμη κοπέλλα με ροδόκοκκινα μάγουλα, άποκριθηκε με μεγάλη εύγεια:

—Είμαι κι' εγώ εύτυχής, κυρίε, επειδή μπορώ να σάς συγχαρώ για τους θριάμβους σας... Δεν σάς λησμονώ από την τελευταία φορά που σάς είδα... Και, να σάς πώ την άληθεια, είμαι λιγάκι περήφανη, αφού εγώ πρώτη προμάντευσα τη δόξα που σας περίμενε... Σήμερα, όλος ο κόσμος μιλάει για σάς!...

Τα λόγια αυτά έδωσαν θάρρος στο Βαττώ.

—Αν πάλαση, δεσποινίς, φώναζε ό ζωγράφος με πάθος, αν άγανίστηκα για να έπιθλωθώ, τό έκανα μονάχα για σάς!... Για σάς μονάχα!

—Για μένα; τραύλισε η Ρόζα, κιτρινίζοντας. —Ναι, για σάς... για να μπόρεσω να σάς προσφέρω, μαζί με την καρδιά μου που δεν έπαυε να χτυπάει για σάς, ένα όνομα που άρχισε κιόλας να τό φωτίζει ό ήλιος της δόξας!... Ρόζα, σάς αγαπώ!...

Και ό Βαττώ, λέγοντας αυτά, γονάτισε μπρός στη Ρόζα... Έκεινή, όμως, όπισθοχώρησε τραμαγμένη και φώναζε:

—Για τό όνομα του Θεού, σωπάστε!... Είμαι παντρεμένη από καιρό!...

Ό Βαττώ γύρισε στο Παρίσι, τόσο περίλυπος και μελαγχολικός, ώστε οι φίλοι του δυσκολεύτηκαν να τον άναγνωρίσουν. Και άρχισε να δουλεύει με πάθος, χωρίς διακοπή, όχι για να κερδίσει περισσότερα χρήματα ή να γνιώσει μεγαλύτερη δόξα —όλα πια τό ήσαν αδιάφορα—μά για να λησμονήσει με την εργασία τον πόνο της καρδιάς του... Για να ξεχάσει τη Ρόζα, έκανε κι' ένα ταξείδι στην Άγγλία... Έπέστρεψε όμως στο Παρίσι σέ χειρότερη κατάσταση...

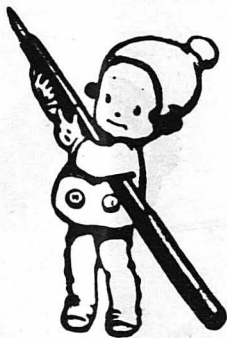
Ένας φίλος του τον φιλοξένησε στην έξοχική του βίλλα. Χαμένες όμως πήγανε η προσπάθειες των γιατρών, που άγωνίστηκαν να σώσουν τον μεγάλο καλλιτέχνη... Ό Βαττώ έσθυσε σιγά-σιγά, ώπου τό πέθανε μ' ένα παράξενο χαμόγελο σά χείλη.

—Από τί να πέθανε άραγε τόσο νέος, τριάντα έφτα χρόνια παλληκάρη, χωρίς να πάρη καμιά σοβαρή άρρώστεια; άναρωτήθηκαν οι φίλοι του.

Και κανείς δεν μπόρουσε να δώσει μία άποκρισι στο έρώτημα αυτό, γιατί ό Βαττώ κράτησε άπ' όλους μυστικό τον έρωτά του για τη Ρόζα.

Και δεν σκέφτηκε ν' άπαντήσει: —Ό Βαττώ πέθανε από έρωτα!...

JEAN MAUCLERE

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

ΤΟ ΡΑΔΙΟ ΚΑΙ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Είνε άδύνατο να μη γελάση κανείς, όταν διαβάσει ένα άρθρο για τό ράδιο που δημοσιεύτηκε τελευταία σέ μία μηνιαία Άμερικανική έπιθεώρησι. Ό άρθρογράφος προσπαθεί να πείσει τό άναγνωστικό κοινό της έπιθεώρησης ότι τό ράδιο ήταν γνωστό άπ' την εποχή του Μωυσέως! Ίδου ένα μέρος της διασκεδαστικής έπιχειρηματολογίας του Άμερικανού άρθρογράφου:

«Ό Μωσής είπε ότι τό φώς έγένητο την πρώτη ήμέρα της δημιουργίας, ό δέ ήλιος και τό φεγγάρι την τρίτη ήμέρα. Ωστε, βασιζόμενοι στό λόγια του Μωυσέως, είμαστε βέβαιοι ότι ό κόσμος, τό άπειρον άχανές, φωτιζότανε από κάποια άλλη πηγή φωτός, κι' όχι άπ' τον ήλιο. Ποιά όμως μπόρουσε νάσαι αυτή η πηγή; Δεν χωρεί άμφιβολία, ότι ήταν τό ράδιο. Το ράδιο εινε η πνοή του Δημιουργού επί της άδρανους ύλης».

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Οί φτωχοί δεν γνωρίζουν την «δικαιοσύνη», παρά από τό κακό που τους κάνει.

Ε.Υ. Μπριέ

Η γυναίκες δεν έχουν τό ασθένια της δικαιοσύνης. Προτιμούν τις καλές άδικίες, άρκει να είνε προς τό συμφέρον τους...

Α. Μυσσέ

Στη ζωή, πρέπει κανείς να ξέρη να όφίσταται τις άδικίες... ως τη στιγμή που άρχίζει να τις κάνει κι' ό ίδιος...

'Αλ. Κα πύς

Η πολιτική διαπρακτοσύνη του Θεοτόκη δεν ήταν τυχαία. Η προσπάγι του άπάνω σε πολλά προβλήματα εξαωθήθηκε κατόπιν άπό την εξέλιξη των πραγμάτων, κατά πανηγυρικό τρόπο.

Κατά την διάρκεια μάχιστα του πολέμου ό Κάιζερ, πολλές φορές, θυμήθηκε τις σοφές σκέψεις άπάνω στη διεθνή πολιτική του Κερκεραίου πολιτευτού.

Λέγεται άκόμη ότι κατά τις τραγικές στιγμές του παγκοσμίου πολέμου, ό Κάιζερ είχε στις πολιτικές και στρατιωτικές κορυφές της Γερμανίας, πού τον περιστοιχίζανε:

—Πόσο σιγά πράγματα μού έχει πη ό Θεοτόκης, τά όποια βρίσκω σήμερα μπροστά μου...

Κι' όταν η Ίταλία άνήθιχε τις σημαιακές άποχωρέσεις της προς τις Κεντρικές Αυτοκρατορίες και ήρθε στον πόλεμο στο πλευρό της Άνταντ, ό Γερμανός αυτοκράτορας έκάλειε τό γιό του Θεοτόκη, πού ήταν τότε πρεσβευτής μας στο Βερολίνο, και τό ειπε:

—Μόνον ό πατέρας σας, κ. Θεοτόκη, έπρουμάντερε τη διαγωγή αύτη της Ίταλίας.

Ό άείμνηστος βασιλεύς Γεώργιος αγαπούσε επίσης και εκτιμούσε πολύ τον Θεοτόκη. Τις γνώσεις του τις άκούε πάντοτε με ιδιαίτερη προσοχή και πολλές φορές τις παραδέχονταν.

Κάποτε ό βασιλεύς Γεώργιος δεν τάχε καλά με τον Κάιζερ. Η σχέση τους δύο έστεμμένους ελιαν όξυνθη. Ό Θεοτόκης, έχοντας την αντίληψη ότι έπρεπε όσοδύνητος να μονιάσουν οι δύο βασιλείς, σινέταξε μια έπιστολή εκ μέρους του βασιλέως μας προς τον Κάιζερ, την διάβασε στο έπισημο συμβούλιο και κατόπιν πήγε στο παλάτι και την διάβασε στον βασιλέα μας, ό όποιος την υπέγραψε και την άπέστειλε άμέσως στον Κάιζερ.

Έτσι η σχέση τους δύο βασιλέων έγιναν πάλι φιλικώτατες και ό Κάιζερ δέχτηκε στις Γερμανικές στρατιωτικές σχολές πολλούς αξιωματικούς μας, μεταξύ των όποιων και τους γενικούς επιτελείς των νικηφόρων πολέμων του 12 και 13.

Ό Θεοτόκης ήταν επίσης αρκετά γενναίος. Κάποτε, στο Παρίσι, έμνομαρχησε με κάποιο Γάλλο, ό όποιος είχε μάλιστα προσβλητικά για την Έλλάδα.

Ό Θεοτόκης δεν άνεχότανε ποτέ και με κανένα τρόπο, να προσβληθεί η έθνική μας αξιοπρέπεια. Διηγούτανε σχετικώς τό έξης επεισόδιο, πού συνέβη κι' αυτό στο Παρίσι, τον καιρό πού ό Θεοτόκης ήταν εκεί φοιτητής:

Σ' ένα καφενείο του Παρισιού, στο όποιο συχνάζανε Έλληνες και Βούλγαροι, μερούσι άπ' τους Βουλγαρούς άρχισαν μιά μέρα να βοΐζουν την Έλλάδα, χωρίς κανείς από τους Έλληνες, πού βρισκότουσαν εκείνη την ώρα στο καφενείο, να σηκωθεί και να τους ζητήσει τό λόγο.

Όταν τό έμαθε αυτό ό νεαρός τότε Θεοτόκης, έγινε έξω φρενών. Πήγε άμέσως στο καφενείο πού συχνάζανε οι υθροστές της πατρίδος του και ριζώνοντας προληκτικά τό μυλιέτο του άπάνω στο τραπέζι, γύρω στο όποιο καθόντουσαν οι Βούλγαροι, τούς φώναζε:

—Όποιος έπιθυμεί από σάς, κυρίως, ής δεχθεί τό μυλιέτο αυτό!...

Άμέσως τότε οι Βούλγαροι πού ζήτησαν συνγάμη και μπροστά σ' όλους τούς θιαμώνες του καφενείου, άνακατέψανε τις βρισιές πού εκστοιμάανε εναντίον της Έλλάδος.

Ό Θεοτόκης ήταν πονόφρονος και φιλόανθρωπος. Ποτέ, σέ κανένα, δεν άνήθιχε την συνδρομή του. Πολλούς φτωχούς, άλλ' άξιους νέους, τούς βοήθησε να διατρέφουν, πράγμα για τό όποιο περιφανεύοντανε και έλεγε:

—Θέλω να βλέπω τους φίλους μου να εύτυχούν και να προσδεύουν, διότι ταπεινότεράς θα μού παρέχουν την ήθικην αυτών συνδρομην!

Περσισότερο άπ' όλους τούς έστεμμένους εκτιμούσε — όπως είπαμε — τον Θεοτόκη ό ήλιος εξόριστος στό Ντόν Κάιζερ.

Δείγμα της εκτίμησός και της φιλίας του Κάιζερ, εινε κι' ό τρόπος με τον όποιο κάλεσε κάποτε τον Θεοτόκη να τον έπισκεφθί στο Άχιλλείο. Ό αυτοκράτορας άνέθεσε στον πρέσβη και στην πρεσβεία της Γερμανίας να πάνε στο σπίτι του φίλου του Έλληνα πολιτικού, να τον λάβουν μαζί τους με τό αυτοκρατορικό αυτοκίνητο και να τον ώδηγήσουν στο Άχιλλείο, όπου η Μεγαλειότης του θα τον περίμενε!...

Η έξαιρετική δέ αύτη αυτοκρατορική εύνοια προς τον Θεοτόκη ήταν εντέλως προσωπική, γιατί κατά την εποχή εκείνη ό Θεοτόκης ούτε πρωθυπουργός ήταν, ούτε καν ύπουργός.